

NATTE LUNCH

ROMAN

MAURICE G. STOEVENBELD

MAURICE G. STOEVENBELD

Natte lunch

Uitgeverij Manypieces

2015

© 2015 Maurice G. Stoevenbeld
Omslagontwerp Bas Masbeck / About Design
Foto omslag Danielle Schuiten/ Daan Photography
Binnenwerk Michiel Niesen / ZetProducties
ISBN 978 90 9028 975 5

‘Meer dan ooit schat.’

Sem van Ginter, Amsterdam

1

Sem ligt te woelen in zijn bed. Zijn slaapshirt is inmiddels nat. Drijfnat. Dit keer zijn het meer dan alleen wat hartkloppingen. Hij draait zich weer op zijn buik en houdt zijn hand stevig op zijn hart gedrukt om het in bedwang te kunnen houden. Hij voelt het enorme kloppen van het hart via zijn hand. *Zijn hand neemt het tikken over.* Plotseling voelt hij dat zijn hart een slag overslaat. De motor van zijn lichaam, die niet hoort af te slaan. Binnen een seconde staat hij naast zijn bed. Zijn rechterhand houdt hij nog steeds angstvallig op zijn hart dat alsmaar harder lijkt te gaan tikken.

Linda merkt blijkbaar niets en slaapt rustig verder. Met een trillende linkerhand pakt hij zijn telefoon. 3.05 staat er op het scherm. Hij heeft dus vier uur wakker in bed gelegen. Hij ademt snel, in en uit, heel snel. Te snel. *Zou dat komen omdat mijn hart te snel slaat?*

Hij loopt naar beneden. Steken in zijn lichaam. Overall. *Wat is dit in godsnaam?* Hij veegt met zijn natte slaapshirt wat zweetdruppels van zijn gezicht en loopt naar het kookeiland. Hij ijsbeert er omheen. In

een gedachteflits ziet hij Linda met een enorme buik en twee centimeter ontsluiting dezelfde rondjes lopen. Tien jaar geleden alweer. Lauren, zijn lieve meisje. Een enorme steek in zijn borst brengt hem ademhappend terug in het hier en nu. *Verdomme!*

Hij durft niet te stoppen met bewegen want dan is het ‘game over.’ Hij heeft zich wel vaker slecht gevoeld midden in de nacht maar dit voelt anders. Anders dan normaal. Dit is menens. Hij wil Linda niet ongerust maken. Maar ondertussen spookt het door zijn hoofd: *Is dit de hartaanval waar ik altijd al zo bang voor ben geweest?* Nee, nee, nee, het gaat vast zo over. Weer een steek.

‘Linda, Linda!’ roept hij luid naar boven.

‘Wat is er aan de hand?’ Zijn vrouw holt de trap af terwijl ze haar ochtendjas aantrekt.

‘Ik voel me niet goed.’ Inmiddels hijgt hij.

‘Maar wat voel je dan?’

‘Pijn in mijn borst, en ik heb mijn ademhaling niet onder controle.’ Hij wrijft met zijn hand over zijn hart.

‘Ik ga 112 bellen voor een ambulance.’ Linda pakt haar telefoon en begint te tikken.

In gedachten ziet hij de oude buurman die twee jaar geleden afgevoerd werd op een brancard, onder nieuwsgierige blikken van alle burens. ‘Nee, wacht, wacht, laten we een stukje buiten lopen, ik heb frisse lucht nodig, ik heb het gewoon heel benauwd.’

‘Weet je dit zeker? Moet ik echt niet even 112 bellen?’

‘Het gaat al weer wat beter,’ liegt hij.

Linda helpt hem zijn jas aan te trekken. In zijn hoofd draait een film waarin zijn vrouw en dochter de hoofdrol spelen. En hij wil mee blijven doen. Zo graag mee willen blijven spelen. Hij beseft des te meer dat hij nog lang niet weg wil hier. Hoe erg hij zich ook voelt. Want diep van binnen weet hij het nog. Hij bevindt zich al in het paradijs.

Het helpt. Het buiten lopen op de gracht. Flinke teuggen frisse lucht naar binnen, dat doet hem goed. Ze praten niet en hij is bezig om zijn adem weer normaal te laten verlopen. Na tien minuten wandelen heeft hij zijn ademhaling weer enigszins onder controle: ‘Het spijt me van dit alles.’

‘Dat geeft toch niet.’ Ze haalt een natte haar uit het gezicht van Sem. ‘We hebben het er morgen wel over, kom we gaan weer naar binnen,’ zegt Linda.

Hij staat nog geen tien tellen binnen als hij plotse-ling een enorme pijscheut net boven zijn buik voelt. Hij zakt in elkaar. ‘Lin, bel snel 112.’

2

Een half jaar eerder, juli, Amsterdam

‘Een hele mooie dag, een hele mooie dag.’ Sem wordt wakker met een grijns op zijn gezicht. Zijn dochter Lauren heeft haar lievelingssong onlangs op zijn telefoon geïnstalleerd als wekkergeluid. Het is het ideale nummer voor een ochtend als deze. Goede tekst met een vrolijke beat. Hij graait de telefoon blindelings onder zijn bed vandaan; sinds hij een artikel heeft gelezen over schadelijke straling van mobiele telefoons, ligt zijn iPhone voortaan ónder en niet naast zijn bed. Baat het niet dan schaadt het niet. It’s all about choices. Normaal gesproken blijft hij nog een kwartier liggen om ‘bewust te denken’ maar vandaag heeft hij geen tijd mindfull te zijn. Vandaag moet hij opschieten.

Hij loopt de badkamer in en gaat aan de slag met zijn herstellende cleaner, voedende toner en scalp treatment. Volgens zijn kapper is hij daarom nog niet kалend, ondanks zijn 42- jarige leeftijd. Daarna scheert hij zich met een gevaarlijke snelheid. Sinds een paar

maanden gaat hij baardloos door het leven. Drie jaar lang heeft hij een zwarte, getrimde baard gehad. Een baard zou een innerlijke vrijheid naar buiten toe uitstralen. Een ongedwongen iets. Een echte mannelijke uitstraling. En meer van die onzin. Maar sinds hij geen baard meer heeft, ervaart hij des te meer vrijheid. De haarloze wangen geven hem een opgeruimd gevoel. Alsof het ook in zijn bovenkamer wat meer geordend is. Glad, schoon, kriebelloos en nog een bijkomend voordeel: hij ziet er vijf jaar jonger uit. Hij hoort het liever van iemand anders, maar hij kan wel zeggen dat hij er jong uit ziet voor zijn leeftijd.

In Amsterdam is het 16 graden, maar op zijn nog te bereiken bestemming is het 32 graden. Hij besluit een korte broek aan te doen voor de lange reis, om alvast in zomerstemming te komen. Zijn koffer moet hij nog inpakken, maar dat kost slechts enkele minuten tijd omdat hij alleen handbagage meeneemt. Als hij ergens een hekel aan heeft, is het wachten bij de bagagebanden. *Zonde van de tijd. Zijn kostbare tijd.* Hij laat zijn kleding liever tussentijds wassen in het hotel.

Vlot pakt hij alles uit de geordende kast: een korte broek van het Franse merk Kenzo, zijn lange broek van het Amsterdamse merk Scotch en Soda, de Garage T-shirts met V-hals, zijn met de hand gemaakte Italiaanse sneakers van Golden Goose, zijn suède Santoni schoenen en natuurlijk een aantal Bjorn Borg

onderbreken, onovertroffen. Geamuseerd hoort hij zichzelf tegen kennissen verklaren: ‘Nee, ik ben niet zo van de merkkleding.’ Met een grijns zet hij zijn Ray-Ban zonnebril op zijn hoofd en loopt naar beneden.

Sinds hij niet meer rookt, twee jaar en drie dagen precies, drinkt hij elke ochtend een slow juice. Net als zijn vrienden, allemaal mannen rond de veertig die weer actief zijn gaan sporten en meer groente en fruit tot zich nemen. Ze beseffen op veertigjarige leeftijd dat ze er jonger en fitter uit willen zien. En dan zijn dit de dingen die je moet doen volgens de bladen. Het schijnt te werken.

Hij snijdt een appel, een gepelde sinaasappel en een peer in tweeën en gooit ze in de opening van het apparaat. Voor de broodnodige antioxidanten gooit hij er nog wat blauwe bessen doorheen en als finishing touch een eetlepel chiazaden. Het gezonde sap schenkt hij in een grote glazen beker, roert met een ouderwetse cocktailstaaf alles goed door en loopt naar het balkon aan de voorkant van zijn Amsterdamse huis. De grote bomen met vele takken en bladeren voor zijn huis belemmeren het uitzicht op de overkant van de gracht maar zorgen wel voor privacy. Ook zonder gesloten gordijnen kan Sem, mocht hij dat willen, gewoon rond naaktlopen in zijn huis. In de winter, als de bladeren de takken van de bomen hebben verlaten maakt de privacy plaats voor iets anders: een prach-

tig uitzicht op het vooraanzicht van zeker vierender-tig grachtenhuizen uit de achttiende en negentiende eeuw. Een beeld dat hem nooit gaat vervelen.

Als hij licht naar voren buigt over de reling van het balkon ziet hij bijna niemand lopen of fietsen op de Keizersgracht. Het is ook vroeg in de ochtend. Vijf over half zeven. De oude binnenstad van Amsterdam kent weinig vroege vogels.

Hij pakt zijn telefoon en bestelt een lux via de Uber-app. Het scherm laat zien dat ene Sjaak de Groot hem komt ophalen met een Mercedes S 350 Bleutec, binnen 5 minuten. Hij doet de balkondeur dicht, draait deze op slot en ritst daarna zijn koffer dicht. Hij kijkt nog één keer of hij niet iets is vergeten en voelt met zijn linkerhand voor de derde keer in de voorzak van zijn koffer: Paspoort, portemonnee, rijbewijs, zonnebril, dagcrème. *Yep, alles zit erin.*

Via het houten trappenhuis loopt hij naar beneden. Voor de deur staat de lange donkerblauwe Mercedes met openstaande achterklep, ernaast een keurige chauffeur.

‘Goedemorgen meneer van Ginter, hoeveel koffers heeft u bij u?’

‘Goedemorgen, eentje.’

‘Waar gaan we naar toe?’

‘Beverly Hills.’

De chauffeur lacht hard maar vraagt daarna serieus: ‘Naar Schiphol?’

‘Yep.’

3

Een Amerikaanse omhelzing. Sem en Godfried slaan een arm om elkaar heen en kloppen elkaar lachend op de rug. De kale kop van Godfried reikt hierbij niet hoger dan de schouders van Sem. Al twintig jaar lang is Godfried een goede vriend van hem. Hij is 46 jaar oud en heeft zijn schaapjes al op het droge. Rijk geworden door de verkoop van zijn it-bedrijf.

Enthousiast pratend lopen ze naar de incheckbalie. Sem is en blijft een Hollander, dus vliegen ze via Londen naar Los Angeles.

‘Ik wil zo eerst nog even naar een boekenwinkel en daarna een bier in het Grand Café Amsterdam.’

‘Prima, jij je zin!’ Godfried doet nooit moeilijk. Dat is een van de dingen die Sem in hem waardeert.

Na vier fluitjes zit de stemming er goed in. Godfried praat over zijn laatste vakantie in de hak van Italië, Bari. ‘Dat wordt het nieuwe Ibiza, let maar op mijn woorden!’

‘Daar moeten we dus snel naar toe,’ zegt Sem.

‘Transavia vliegt er al naar,’ grijnst Godfried. ‘Waar-

om vliegt Linda eigenlijk niet mee met ons?’

‘Ze zit in Taipei voor werk, ze vliegt direct door naar Los Angeles, nou ja, direct: ze vliegt via Hong Kong en ze komt woensdag aan, een dag later dus dan wij.’ Twee weken heeft hij Linda al niet gezien. De eerste dagen vindt hij het altijd heerlijk als ze weg is, lekker alleen met zijn dochter Lauren, maar dan komt het gemis.

‘Aha, dan zal ze wel goed moe zijn als ze aankomt’ zegt Godfried.

‘Yep.’

‘Hoe is het op de zaak?’ Godfried wenkt de serveerster voor een nieuw fluitje en bijt op een nagel.

‘Prima. Druk zoals altijd. Veel te doen. Je kent het nog wel van vroeger.’

‘En dan ga je ook nog zo’n project ernaast doen?’

‘Welk project?’ Hij staart naar de hal, waar een zon-gebruinde piloot met een groepje stewardessen langs loopt. Zo meteen zit hij vastgesnoerd in een stoel, afhankelijk van één zo’n man. Een kramp in zijn buik.

‘Hallo, waarom zitten we hier, denk je?’

‘O, je bedoelt het boek, ja dat komt er inderdaad nog bij, ja.’ Sem gooit een bierviltje als een frisbee naar een andere tafel. Hij landt keurig. Hopelijk landt het vliegtuig ook zo netjes denkt hij onwillekeurig. Vliegangst, het blijft een hinderlijk iets. Hij schrikt op van een oproep die luid in het café te horen is: ‘Mister Sem van Ginter en Mister Godfried van Lopen, for the flight to

London, Heathrow, you are delaying the flight, immediate boarding please at gate G4.'

'Verdorie,' zegt Sem die inmiddels behoorlijke trekt krijgt, het moet hier toch echt zijn, of ben ik gek aan het worden?' Ze zouden lunchen op de luchthaven van Heathrow, bij de Caviar House & Prunier Seafood Bar, zijn favoriete visstek op Heathrow. King Crab, gerookte Schotse zalm, kaviaar, goede wijn en uitstekende bediening.

'Ik vraag het wel even' zegt Godfried.

'Helaas,' zegt de vrouw achter een infobalie, 'Caviar House is tijdelijk dicht, ze zijn aan het verbouwen.' Het valt Sem inderdaad op dat een kartonnen muur op de plek staat waar hij regelmatig uren heeft moeten vertoeven. Eten, wijn drinken en kijken naar mensen, meestal vrouwen. Drie van zijn vier hobby's.

'Nou kerel, dan toch maar naar de business class lounge, klote, maar het is niet anders.' Sem houdt niet van lounges op luchthavens. Vaak is het druk en staan mensen in de rij voor het gratis en smakeloze eten. En dan heeft hij het nog niet eens over de zogenaamde hippe inrichting.

'Het is zoals het is,' zegt Godfried terwijl hij een van zijn korte benen schudt.

De stemming zit er weer goed in als ze een paar uur later plaatsgenomen hebben in het grootste passa-

giersvliegtuig ter wereld, de Airbus A380. Hij ruikt nog nieuw van binnen. Ze hebben de dubbele cabine in het midden van de slaapzaal. Zoals gebruikelijk in de business class krijgen ze nog voor het opstijgen een drankje aangeboden. Jus d'orange, champagne of water. Ze kiezen voor de bubbels en kijken elkaar vrolijk aan als ze voor de zoveelste keer de glazen laten klinken in de lucht.

‘Wie had kunnen denken dat het maken van een boek zo leuk zou zijn,’ lacht Sem naar Godfried. ‘Ik heb er zoveel zin in. Het is leuk weer eens wat anders te doen. Iets anders doen dat weinig anderen doen.’

‘Je wilt je kop boven het maaiveld uitsteken?’

‘Als jij het zo wil noemen, prima. Het is meer. Maar ik ben daar nog niet helemaal over uit. Wel heb ik het gevoel dat ik het kan.’

‘Maar waarom wil je eigenlijk een boek schrijven?’ vraagt Godfried meteen.

‘Ik vraag eerst nog wat meer champagne voordat ik daar antwoord op geef.’ Zijn glas wordt door een passerende stewardess voller geschonken.

‘Zie ik daar nou een grijze haar Sem?’ Godfried probeert hem eruit te trekken.

‘Ja, daar heb jij geen last van met je glimmende kale kop.’ Hij duwt Godfried weer terug op zijn stoel. ‘Maar goed, ik was aan het vertellen. Zoals je weet hou ik van mooie auto’s, mooie vrouwen, lekker wijnen, mooie lunchplekken en wil dat eens gaan vast-

leggen op schrift. En dat mogen vele anderen zien en als het ware gaan mee beleven.'

'Ik vind het natuurlijk hartstikke leuk om mee te doen, maar ik ben alleen benieuwd of mensen op zo'n boek zitten te wachten.'

'Vast wel Godfried'.

Hij zet zijn elektrische stoel in de horizontale stand zodat het een volwaardig bed wordt, pakt het dekbed, rekt zijn armen en benen uit en gaat ontspannen liggen met zijn hoofd op het kussen.

'Niet een heel sterk antwoord, Sem.' Godfried schudt zijn hoofd.

'Laat mij maar. Ik ga slapen.' Hij heeft even geen zin in kritiek, hij wil liever wegdutten en dagdromen over zijn nog te maken boek. Daar komt een hoop bij kijken. *Meer dan menigeeen denkt*. Dat beseft hij wel degelijk. Maar vooralsnog geeft het hem een goed gevoel dat hij de knoop heeft doorgehakt en besloten heeft het boek te gaan maken. Ja, hij wil weer eens wat anders inderdaad. Iets unieks. Iets bijzonders. Een nieuwe uitdaging. En hij houdt van lezen. Hij leest zijn hele leven al. Dus toen hij op een avond zat te praten met Linda over de eetcultuur in Nederland, en wat er allemaal anders kon, toen viel het kwartje: een boek! Hij zou een boek schrijven. Over lunchen. Waarom niet. Lunchen is het nieuwe dineren. Er komen steeds meer goede lunchtenten bij in Amsterdam. Het broodje kaas is aan het verdwijnen. Lunchen met lek-

ker eten en goede wijnen. In het Centrum, Zuid, Oost en West.

Langzaam groeide zijn idee, want lunchen alleen is natuurlijk niet genoeg. Vandaar zijn plan er andere zaken bij te halen, zoals hij dat zag tijdens een business trip in Beverly Hills. De glitter en glamour die daar te zien was wil hij ook in Amsterdam erbij betrekken omdat die hier namelijk ook te vinden is. *Als je goed zoekt.* Mooie geslaagde vrouwen die gaan lunchen in toptenten in Amsterdam en aankomen in een icoon van een auto. De dames zullen hem komen ophalen in bijzondere auto's en hem naar de mooiste lunchplekken van Amsterdam brengen. Naast de tekst komen ook grote foto's in het boek, van de auto's, restaurants, wijnen en de dames. Het boek moet natuurlijk wel een beetje smoel krijgen. En dan maak je het interessant voor het publiek. *Dat kan niet anders.*

Een schok. Turbulentie haalt hem uit het fijne gevoel van zijn dagdroom. Het stoelriemen aan lampje begint te branden. Zijn hartslag gaat direct omhoog en hij houdt rekening met het ergste. De angst naar beneden te vallen. De angst voor die laatste minuten van zijn leven dat hij die val bewust mee moet gaan maken. *Niet voor de dood zelf. Dat niet.*

Hij heeft hele zware turbulentie meegemaakt, vele malen. Maar wennen? Nee. Zeker niet. De vlucht naar Los Angeles is voor een groot deel boven zee, de At-

lantische Oceaan, wat de angst alleen nog maar groter maakt. De gedachte dat een vliegtuig met pech boven zee onmogelijk kan landen duwt hij altijd zoveel mogelijk weg. Boven land, zoals altijd het geval is als hij naar Hong Kong vliegt, heeft hij veel minder last van zijn vliegangst. Toch laat hij zich niet regeren door deze angst. Elke keer stapt hij gewoon weer een vliegtuig in. *Hij laat zich niet kisten.*

Maar natuurlijk heeft ook hij zijn twijfels. Een boek maken en schrijven. Kan hij dat wel? Waar zou hij de tijd vandaan moeten halen? Is het niet teveel naast zijn huidige werk? Loopt hij niet te hard van stapel? En waarom wil hij eigenlijk een boek schrijven?